

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 43/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Z. M., bytom O., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. L. P., D., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 To 27/05 z 12. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2005 doručená sťažnosť Z. M., bytom O., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. P., D., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 To 27/05 z 12. mája 2005 (ďalej len „rozsudok“ a „krajský súd“).

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 59/04 z 8. septembra 2004 uznaný vinným z trestných činov krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 2 Trestného zákona, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona, násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 a 2 Trestného zákona, vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona. Za uvedené trestné činy mu bol podľa § 215 ods. 2 Trestného zákona pri použití § 35 ods. 2 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody 4 roky a pri použití § 40 ods. 1 a podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona bol zaradený do III. nápravnovúchovnej skupiny. Okrem toho bol zaviazaný nahradiť spôsobenú škodu. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie sťažovateľ aj prokurátor. Sťažovateľ ďalej vysvetľuje rozsah a dôvody svojho odvolania.

Krajský súd rozsudkom podľa § 258 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 59/04 z 8. septembra 2004 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadne sťažovateľa a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody 8 rokov a 2 mesiace podľa § 215 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľa zaradil do II. nápravnovúchovnej skupiny a podľa § 256 Trestného poriadku zamietol jeho odvolanie. Sťažovateľ a jeho advokát podali 30. júna 2005 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky podnety na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, ktorým však nebolo vyhovené, lebo podľa názoru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky neboli splnené podmienky na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, a preto boli tieto podnety odložené ako nedôvodné.

Sťažovateľ ďalej rozsiahlo argumentuje, prečo pokladá úhrnný trest, ktorý mu uložil krajský súd, za príliš prísny a prečo boli jeho skutky podľa jeho mienky nesprávne kvalifikované.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nasledovný nález: „*V predmetnej veci boli porušené v neprospech sťažovateľa základné práva a slobody garantované čl. 12 ods. 1,*

čl. 49 a čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v dôsledku čoho zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 To 27/05 zo dňa 12. 05. 2005 a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti sťažovateľa podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná oneskorene alebo niekým zjavne neoprávneným, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je jedným zo zákonom ustanovených dôvodov na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Sťažovateľ, zastúpený ním zvoleným advokátom, tvrdí, že proti rozsudku krajského súdu podal 30. júna 2005 podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona. Zo sťažnosti vyplýva, že už v momente podávania podnetu bol sťažovateľ zastúpený advokátom, a teda vedel, že podľa § 266 ods. 1 Trestného poriadku možno sťažnosťou pre porušenie zákona napadnúť len právoplatné rozhodnutie. Ústavný súd teda považuje za preukázané, že najneskoršie 30. júna 2005 bol rozsudok krajského súdu právoplatný a sťažovateľ ho poznal.

Z poštovej pečiatky na obálke, v ktorej bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, nemožno bežným pohľadom zistiť, kedy bola podaná na poštovú prepravu. Preto ústavný súd vychádza pri posudzovaní včasnosti jej podania z toho, že nebola na poštovú prepravu

podaná skôr ako v deň uvedený sťažovateľom na samotnej sťažnosti, teda pred 29. októbrom 2005. Od 30. júna 2005 do 29. októbra 2005 uplynula lehota dlhšia ako dva mesiace, a preto je sťažnosť podaná oneskorene.

Navyše, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom opísaným skutkovým stavom zjavne nemožno zasiahnuť do ním označených ústavných práv.

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy „Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné“. Ani prípadným nesprávnym zistením skutkového stavu, jeho nesprávnou právnou kvalifikáciou a príliš prísny trestom nedochádza bez ďalšieho k porušeniu rovnosti v dôstojnosti a v právach ani k odňatiu či k zrušeniu základných práv. Sťažovateľ nepreukázal ani netvrdí, že by bol v niektorých svojich právach diskriminovaný. Samotný jeho názor, že mu bol uložený príliš prísny trest, ani nenaznačuje možnosť diskriminácie.

Podľa čl. 49 ústavy „Len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie“. Sťažovateľ nepreukázal ani netvrdí, že by bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu, ktorého skutková podstata nie je obsiahnutá v Trestnom zákone, alebo že mu za jeho spáchanie bol uložený trest, ktorého uloženie zákon neumožňuje.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy „Len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy“. V okolnostiach prípadu zjavne o vine i treste sťažovateľa rozhodovali všeobecné súdy. Sám sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v súdnom rozhodnutí.

Oneskorenosť podania sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na upresnenie petitu sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2006